

O VARĂ MIȘTO

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

WOLFGANG HERRNDORF

Copyright © Mathias Mainholz

Wolfgang Herrndorf (1965-2013) a fost artist plastic și scriitor. A început să scrie târziu, și nu după multă vreme a publicat romanul *O vară mișto* (*Tschick*, 2010; Editura ALLFA, 2013), care a primit aprecieri foarte bune din partea publicului și a criticii deopotrivă, fiind distins cu numeroase premii. În 2011 a publicat și ceea ce avea să fie ultimul său roman, *Sand*, nominalizat în 2012 la prestigiosul Deutscher Buchpreis.

Vocea autorului

„Romanul este locul falsurilor.
Chestiile adevărate trebuie lăsate pe seama
științei. În roman, adevărul este ridicol.
Acolo trebuie să intre nefericirea, personalitatea
nevrotică, o imagine deformată asupra lumii,
viața în greșeală... viața corectă, care
te conduce în abis... răul, timpul.“

Wolfgang Herrndorf

WOLFGANG HERRNDORF

O VARĂ MIȘTO

Traducere din limba germană și note de
Monica-Livia Grigore

EDITURA ALLFA

<http://www.all.ro/o-vara-misto.html>

TSCHICK

Wolfgang Herrndorf

Originally published under the title TSCHICK

Copyright © 2010 by Rowohlt · Berlin Verlag GmbH, Berlin

O VARĂ MIȘTO

Wolfgang Herrndorf

Copyright © 2013 Editura ALLFA

traduki^T

© Copyright of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI
Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea pentru promovarea literaturii din care fac parte: Ministerul Federal al Afacerilor Europene și Internaționale din Republica Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, fundația culturală Pro Helvetia din Elveția, KulturKontakt Austria, Institutul Goethe, Agenția Slovenă de Carte JAK, Ministerul Culturii din Republica Croația, Resortul pentru Cultură al guvernului principatului Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein și Fundația S. Fischer.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HERRNDORF, WOLFGANG**

O vară mișto / Wolfgang Herrndorf; trad.: Monica-Livia Grigore. – București: ALLFA, 2013
ISBN 978-973-724-754-4

I. Grigore, Monica-Livia (trad.)

821.112.2-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside Romania, without the written permission of **ALLFA**, is strictly prohibited.

Copyright © 2013 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Martin Zick

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

La început e mirosul de sânge și cafea. Automatul de cafea e pus mai încolo, pe masă, iar sângele e-n încălțările mele. Ca s-o spun pe-a dreaptă, nu e doar sânge. Când ăl bătrân mi-a zis „paișpe“, m-am pișat pe mine. Am stat tot timpul pe scăunelul ăsta fără spătar, așezat într-o rână, fără să mă agit. M-a luat și ameteala. Încercam să fac cam cum îmi închipuiam eu că ar face Chiștoc dacă i-ar zice vreunu’ „paișpe“, și-atunci, de frică, mi-am dat drumu’ în pantaloni. Maik Klingenberg, marele erou. Și-acum habar n-am de ce-s așa agitat. Mi-a fost tot timpul clar că se va sfârși astfel. Chiștoc nu s-a pișat în pantaloni, fac pariu!

Pe unde-o fi el acum? Pe autostradă am mai apucat să văd cum, săltând într-un picior, s-a făcut nevăzut printre tufe, dar cred că l-au prins și pe el. Cu un picior nu ajungi departe. Bineînțeles că nu pot să-i întreb pe polițiști. Fiindcă, dacă nu l-au văzut, e mai bine să nu pomenesc de el, logic. Poate că nici nu l-au văzut. Iar de la mine n-o să afle nimic, asta-i sigur. Poa’ să mă și tortureze. Deși cred că poliția germană n-are voie să tortureze pe cineva. Asta se poate numai la televizor și în Turcia.

Da’ nu-i o mare fericire nici să stai așa, complet pișat și plin de sânge, la secția de poliție de autostradă, și să răspunzi la întrebări despre părinți. Poate că tortura ar fi chiar plăcută, măcar aș avea un motiv să fiu agitat.

Cel mai bine e să-ți ții pliscul, așa mi-a zis Chiștoc. Și la fel văd și io lucrurile. Acum, când nimic nu mai contează. Și chiar nu-mi pasă de nimic. Da, bine, aproape de nimic. Tatiana Cosic, de exemplu, normal că nu mi-e indiferentă. Deși în ultimul timp nu m-am mai gândit la ea. Dar acum, când stau înțepenit pe scăunelul ăsta și aud autostrada vuind afară, iar polițistul ăl bătrân

stă de vreo cinci minute în spatele automatului de cafea și-l umple mereu cu apă, pe care apoi o dă afară, apasă butonul și se uită de jos în sus la aparat, în timp ce orice cretin poate vedea că ștecherul prelungitorului nu-i băgat în priză, trebuie să mă gândesc din nou la Tatiana. Fiindcă, la drept vorbind, dacă n-ar fi fost Tatiana, nu m-aș afla aici. Deși ea n-are nimic de-a face cu toată treaba asta. Nu-i clar ce vreau să spun? Da, îmi pare rău. O să-ncerc din nou mai încolo. Tatiana nu apare nicăieri în povestea asta. Cea mai frumoasă fată din lume nu apare. Cât a durat excursia mi-am imaginat mereu că ea ne poate vedea. Cum ne uităm la cer din lanul de grâu. Cum stăm la groapa de gunoi ca ultimii cerșetori, cu mănunchiul de furtunuri... Tot timpul mi-am închipuit că Tatiana e în spatele nostru și vede exact ce vedem noi și se bucură așa cum ne bucurăm noi. Dar acum sunt fericit că asta a fost doar închipuirea mea.

Polițistul scoate un șervețel verde dintr-o cutie și mi-l întinde. Ce să fac cu el? Să șterg podeaua? Se prinde de nas cu două degete și se uită la mine. Ah, asta era! Să-mi suflu nasul. Îmi suflu nasul, el râde prietenos. Cred că trebuie să-mi șterg din min-te faza cu tortura. Da' acu' ce să fac cu șervețelul? Caut în jur pe podea. Toată secția de poliție este pardosită cu linoleum gri, exact ca ăla de pe holurile care duc la sala noastră de sport. Și mirosul e cam același. De pipi, transpirație și linoleum. Parcă îl și văd pe Wolkow, profu' nostru de sport, în trening, țopăind pe holuri, șaptezeci de ani, în formă fizică de excepție: „Hai, băieți! Hop, hop!” Plescăitul pașilor lui pe podea, chicotitul îndepărtat din vestiarul fetelor și privirea lui Wolkow îndreptată într-acolo. Văd și ferestrele înalte, băncile, inelele prinse de plafon la care nimeni n-a lucrat vreodată. Le văd pe Natalie, Lena și Kimberley venind prin intrarea laterală a sălii de sport. Și pe Tatiana în treningul ei verde. Îi văd imaginea reflectată și deformată pe podeaua sălii, pantalonii lucioși, care sunt acum la modă printre fete, bluza. Și mai văd că, mai nou, jumătate dintre ele fac sport în pulovere groase de lână, și cel puțin trei au scutire permanentă de la medic. Școala gimnazială Hagecius din Berlin, clasa a opta.

— Mă gândeam... cincisprezece? zic, iar polițistul scutura din cap.

— Noo, paișpe. Paisprezece. Ce se-aude cu cafeaua aia, Horst?

— Aparatul e stricat, zice Horst.

„Aș dori să discut cu avocatul meu.“

Asta ar fi fraza pe care pesemne ar trebui s-o pronunț acum. Țasta e textul potrivit la momentul potrivit, așa cum oricine știe de la televizor. Și e atât de ușor să o spui: „Aș dori să discut cu avocatul meu.“ Probabil că ăștia doi ar muri de răs. Problema e că n-am idee ce înseamnă fraza asta. Dacă spun „Aș dori să discut cu avocatul meu“ și ei întreabă „Cu cine dorești tu să discuți? Cu avocatul tău?“ – ce să le răspund? N-am văzut în viața mea un avocat și habar n-am de ce-aș avea nevoie de unul. Nu știu nici dacă juristul e totuna cu avocatul. Sau cu procurorul. Presupun că e un fel de judecător, doar că e de partea mea și are habar de legi ceva mai mult ca mine. Ceva mai mult despre legi știe practic oricine din încăperea asta. În primul rând, orice polițist. Și bineînțeles că i-aș putea întreba. Da' fac pariu că în momentul în care l-aș întreba pe ăla mai tânăr dacă am nevoie acum de un avocat, s-ar întoarce la colegul lui și i-ar striga: „Hei, Horst! Horschti! Vino-ncoa'! Eroul nostru vrea să știe dacă are nevoie de un avocat! Uită-te la el. A umplut podeaua de sânge, e campion mondial la pișat în pantaloni și... vrea să discute cu *avocatul lui!* Hahaha.“ Și atunci normal că se vor strica de răs. Iar eu zic că-mi merge destul de rău, nu e cazul să mă fac de căcat și mai mult. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Mai mult de-atât nu se poate. Și nici măcar un avocat nu mai poate schimba ceva. Fiindcă numai unul scrântit la cap ar putea încerca să nege *faptul că* am făcut o mare prostie. Ce să le spun? Că „toată săptămâna am stat acasă, lipit de piscină, întrebați-o pe menajeră“? Că porcii tăiați în două cădeau ca ploaia din cer? Acum chiar că nu mai pot face nimic. Aș putea doar să mă rog cu fața spre Mecca și să mă cac în pantaloni, în rest nu prea mai există opțiuni.

Tipul mai tânăr, care de altfel arată foarte drăguț, dă din cap și repetă:

— Ei, cincisprezece e-o prostie. Paisprezece. De la paisprezece ani ești pasibil de pedeapsă.

Poate că ar trebui să mă simt vinovat și să am remușcări și tot tacâmul, da', cinstit vorbind, nu simt absolut nimic. Doar o

amețeală îngrozitoare. Mă scarpin jos, spre gleznă. Numai că acolo, unde înainte era gamba mea, acum nu mai e nimic. De mână îmi rămâne lipită o dâră violetă și vâscoasă. Nu e sângele meu, le spuseseam asta și înainte, când mă întrebaseră. Pe caldarâm se găseau prea multe bălți d-astea vâscoase ca să-mi mai fac griji, și m-am gândit sincer că nu poate fi sângele meu. Dar dacă ăsta nu-i sângele meu, unde-i acum gamba mea, mă întreb?

Îmi trag cracul pantalonilor și mă uit. Apoi îmi rămâne fix o secundă ca să mă minunez. Dacă ar trebui să văd asta într-un film, sunt sigur că mi s-ar face rău, mă gândesc, și într-adevăr acum chiar mi s-a făcut rău, în secția asta de poliție de pe autostradă, ceea ce e întrucâtva liniștitor. Timp de o secundă apuc să-mi mai zăresc imaginea reflectată de linoleum venind înspre mine, apoi „buf“ și dus sunt.

Doctorul închide și deschide gura ca un crap. Se scurg câteva secunde până când vin și cuvintele. Doctorul strigă. Oare de ce-o striga doctorul? Strigă la o femeie scundă. Apoi se bagă între ei un tip îmbrăcat în uniformă, o uniformă albastră. Un polițist pe care încă nu-l cunosc. Îl ceartă pe doctor. De unde știi, de fapt, că-i doctor? Poartă un halat alb. Ar putea fi și brutar. Dar în buzunarul de la halat are o lanternă metalică și o chestie de ascultat. Ce să facă un brutar cu chestia aia, să asculte chiflele? Trebuie să fie doctor. Și doctorul ăsta arată acum înspre capul meu și urlă. Îmi pipăi picioarele pe sub pătură. Sunt goale. Nu le mai simt acoperite de pipi, nici de sânge. Unde mă aflu?

Stau întins pe spate. Deasupra mea totul e galben. Mă uit într-o parte: ferestre mari, întunecate. Pe cealaltă parte: perdea albă din plastic. Spital, așa zice. Asta s-ar potrivi și cu doctorul. E clar, femeia cea scundă poartă și ea un halat și ține un blocnotes. Și ce spital o fi, poate Charité¹? Mnu, n-am idee. Nici măcar nu sunt în Berlin. Ar trebui să întreb, mă gândesc, dar nimeni nu mă ia în seamă. Fiindcă polițistului nu-i convine că doctorul se răstește la el, așa că se răstește la rândul lui, dar atunci doctorul strigă și mai tare – devine interesant de observat care e cel mai tare. Adică e clar că doctorul e cel mai tare, nu polițistul, iar eu sunt atât de epuizat și cumva fericit și obosit, parcă sunt captușit pe interior cu fericire, și adorm din nou, fără să apuc să rostesc o vorbă. Fericirea, după cum constat mai târziu, se numește Valium. Se împarte cu seringă, în doze mari.

¹ Spital renumit din Berlin.

Când mă trezesc din nou, totul este luminat. Soarele strălucește în ferestrele largi. Cineva îmi zgârie tălpile. Aha, iar e un doctor, de data asta altul, are lângă el și o soră medicală. Nici urmă de polițist. Numai că felul în care mă zgârie doctorul la picioare nu este plăcut. Oare de ce mă scarpină astfel?

— S-a trezit, observă sora medicală.

Nu e prea inteligentă.

— A, aha! Doctorul se uită la mine. Ce faci?

Dau să spun ceva, dar din gura mea nu iese decât un „Pfff“.

— Ce faci? Știi cum te cheamă?

— Pfff-hă?

Ce întrebare mai e și asta? Țștia or crede că-s sonat? Mă uit la doctor, el se uită la mine, apoi se apleacă deasupra mea și îmi bagă lanterna în ochi. O fi vreun interogatoriu? Să-mi zic numele adevărat sau nu? E o cameră de tortură? Și, dacă e, n-ar putea măcar pentru o clipă să nu-mi mai ridice pleoapele, sau să se prefacă cel puțin că răspunsul meu l-ar interesa? În tot cazul, nu răspund nimic. Pentru că, în timp ce mă gândesc dacă să le mărturisesc că mă cheamă Maik Klingenberg sau pur și simplu Maik sau Klinge¹ sau Attila, regele hunilor – așa spune întotdeauna tata când e stresat, atunci când toată ziua a primit numai vești proaste, apoi bea două Jägermeister² și răspunde la telefon recomandându-se drept Attila, regele hunilor –, voiam să zic, în timp ce încă mă gândesc dacă e cazul să rostesc vreun cuvânt sau dacă până la urmă n-aș putea să fiu scutit, dată fiind situația, doctorul pomenește ceva de „patru cutare“ și „trei cutare“, iar eu adorm din nou.

¹ „Lamă.“

² Băutură germană spirtoasă, un lichior pe bază de plante.

Multe pot fi spuse despre un spital, dar nu și că nu-i un loc frumos. Mi se pare bestial de fiecare dată când stau în spital. Nu faci nimic toată ziua, ca să nu mai vorbim de surorile medicale. Toate sunt super-tinere și super-prietenose. Și poartă halatele alea albe și subțiri, care mi se par marfă, pentru că vezi imediat ce lenjerie poartă. De fapt, n-am idee de ce mi se pare marfă. Fiindcă, dacă ar umbla cineva pe stradă cu un astfel de halat, mi s-ar părea aiurea. Dar în spital chestia asta e mișto. Păreră mea. Zici că e la fel ca în filmele cu mafioți, când, fără a scoate o vorbă, tipul îi privește întotdeauna un minut pe gangsteri, înainte ca ei să reacționeze. „Hei!“ Un minut de tăcere. „Uitați-vă în ochii mei!“ Cinci minute de tăcere. În viața reală e o tâmpenie. Dar când ești mafiot nu e chiar așa.

Sora mea preferată e din Liban și o cheamă Hanna. Hanna are părul negru și scurt și poartă lenjerie *normală*. Iar lucrul ăsta chiar că e marfă: lenjerie normală. Toate celelalte lenjerii arată destul de deprimant. La majoritatea. Când nu ai silueta lui Megan Fox, să porți așa ceva pare un gest cam disperat. Nu știu. Poate că sunt și pervers: îmi place *lenjeria normală*.

De fapt, Hanna este și elevă, deci se află în practică, sau ceva de genul ăsta, iar de fiecare dată când vine în salonul meu mai întâi își ițește capul după colț și bate cu două degete în tocul ușii, ceea ce mie mi se pare foarte, foarte politicos, și ea îmi inventează în fiecare zi un nou nume. La început mă numeam Maik, apoi Maiki, apoi Maikipaiki, și la ăsta din urmă îmi spuneam deja în gând: Sfinte Sisoe. Dar cu ăsta nu s-a terminat. Apoi m-a chemat Michael Schumacher, apoi Attila, regele hunilor, apoi Asasinul de porci și la final chiar „Iepurele bolnav“. Fie și numai din acest motiv, mi-aș dori să rămân încă un an în spitalul ăsta.

Hanna îmi schimbă zilnic pansamentul. Mă doare destul de tare, și o doare și pe Hanna, după cum se vede pe fața ei.

— Important e că-ți place, spune ea, de fiecare dată după ce termină, iar eu îi zic întotdeauna că mai târziu, la un moment dat, probabil o să mă căsătoresc cu ea, sau cam așa ceva. Din păcate are deja un prieten. Câteodată vine pur și simplu și se așază pe patul meu, fiindcă practic la mine nu vine nimeni altcineva în vizită, și purtăm conversații de-a dreptul încântătoare. Adevărate discuții ca între adulți. Cu femeii ca Hanna este întotdeauna mult mai simplu să vorbești decât cu fetele de vârsta mea. Dacă cineva știe să-mi explice cum e posibil așa ceva, poate să mă sune oricând, fiindcă eu nu-mi pot explica.

Se vede treaba că doctorul e mai puțin dispus să facă conversație.

— E doar o bucată de carne, zice el, e mușchi, zice, nu-i nicio tragedie, crește la loc. Poate că va rămâne o mică adâncitură sau o cicatrice, zice, dar o s-arate sexy. Și zice asta în fiecare zi. În fiecare zi se uită la pansament și spune exact același lucru, că o să rămână o cicatrice, că nu-i nicio tragedie și că ceva mai încolo o să arate ca și cum aș fi fost în război.

— Ca și cum ai fi fost în război, tinere, femeile se dau în vânt după așa ceva, declară el, și presupun că ar trebui să existe cumva un sens profund în chestia asta, numai că mie îmi scapă, și apoi el îmi face cu ochiul, iar de cele mai multe ori îi fac și eu complice cu ochiul, deși nu pricep nimic. În definitiv, tipu' m-a ajutat, așa că-l ajut și eu.

După o vreme discuțiile noastre se îmbunătățesc, fiindcă în primul rând devin mai serioase. De fapt este vorba de o singură discuție. Când pot să merg din nou șchiopătând, mă duce în camera lui, în care în mod excepțional se află doar un birou și niciun aparat medical, iar acolo ne așezăm față în față, ca șefii de firmă care pun la cale o afacere. Pe birou tronează partea superioară a unui corp omenesc din plastic, din care poți scoate organele. Intestinul gros arată ca un creier, iar vopseaua de pe stomac a început să se cojească.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zice doctorul.

Din câte știu eu, logic asta-i cel mai prost început de dialog. Iar apoi aștept ca el să înceapă discuția, dar din păcate tot acest început presupune să zici că trebuie să vorbesc cu tine, apoi în prima fază să nu adaugi nimic. Așa că doctorul se zgâiește la

mine, apoi coboară privirea și deschide un registru verde cartonat. De fapt nu-l deschide, ci îl desface, așa cum îmi imaginez că ar secționa pielea de pe burta unui pacient. Foarte precaut, foarte complicat, foarte serios. Tipul e chirurg. Complimente.

Deja ceea ce urmează nu mai e așa de interesant. În principiu vrea doar să știe de unde provine rana de la cap, din partea dreaptă a frunții. Și de unde m-am ales cu celelalte răni – pe autostradă, îi spusese, ok, asta știa deja, iar rana de la cap, atunci când am căzut de pe scaun, în secția de poliție.

Doctorul își împreunează vârfurile degetelor. Da, așa e scris și în raport, căzut de pe scaun. La secția de poliție.

Dă din cap în semn de aprobare. Da.

Dau și eu din cap.

— Acum suntem între noi, zice el după un timp.

— Îmi dau seama, declar eu ca tâmpitul și îi fac cu ochiul mai întâi doctorului, și apoi, pentru siguranță, și trunchiului din plastic.

— Aici poți să spui orice vrei. Sunt doctorul tău și asta înseamnă că sunt obligat să păstrez confidențialitatea.

— Da, bine, spun eu.

În urmă cu câteva câteva zile a mai încercat el să mă facă să înțeleg o chestie de genul ăsta, acum am priceput. Tipul e obligat să păstreze confidențialitatea și acum se așteaptă să-i povestesc ceva, ca mai apoi să poată să tacă în legătură cu acest ceva. Dar ce oare? Cât de super-beton e să te piși pe tine de frică?

— Nu este vorba numai de procedură. Este și o încălcare a obligației de supraveghere. Alora nu le era permis să se bazeze pe declarațiile tale, înțelegi? Ar fi trebuit să te examineze, și în primul rând să cheme urgent un medic. Ai idee cât de critică era situația? Iar tu spui că ai *căzut* de pe scaun?

— Da.

— Îmi pare rău, dar noi, doctorii, suntem persoane suspicioase. Vreau să spun, ăia voiau să obțină ceva de la tine. Iar eu, ca medicul tău curant...

Da, da. Doamne! Obligația de a păstra confidențialitatea. E clar. Dar oare ce-o vrea să afle acum? Cum poți să cazi de pe scaun? Te apleci într-o parte, apoi buf? La început scutură din

cap îndelung, apoi face un gest scurt cu mâna – și de-abia atunci îmi dau seama unde bate. Of, Doamne, ce greu am percutat. E de-a dreptul penibil. De ce n-o putea vorbi limpede?

— Ne, ne! strig eu și încep să gesticulez cu mâinile prin aer, ca și cum aş alunga roiuri uriașe de muște. Totul a fost corect! Stăteam pe scaun, mi-am ridicat cracul pantalonilor și am văzut asta. Atunci m-a luat amețeala și gata. Nicio *influență externă*. Hai c-am nimerit cuvintele. Le știu de la Tatort¹.

— Ești sigur?

— Sigur. Da. Și polițiștii super-simpatici. Mi-au dat până și apă și un șervețel. Numa' că m-a luat amețeala și m-am răsturnat într-o parte.

În fața biroului mă îndrept și cu un mare talent actoricesc execut două semi-răsturnări în partea dreaptă.

— Bine, spune doctorul încet.

Scrijelește ceva pe o hârtie.

— Doar voiam să știu. Și totuși, e iresponsabil. Pierderea de sânge... s-ar fi putut... și nici nu pare...

Închide registrul cel verde și se uită lung la mine.

— Și nu știu, poate că nu e treaba mea, dar acum m-ar interesa să aflu. Nu trebuie să răspunzi dacă n-ai chef. Dar... de fapt ce voriați să faceți? Sau încotro voriați s-o apucați?

— Habar n-am.

— După cum spuneam, nu trebuie să-mi zici. Întreb numai fiindcă mă interesează.

— V-aș spune. Dar dacă vă spun, n-o să mă credeți. Așa cred.

— Cred tot ce-mi spui.

Râde prietenos. De gașcă.

— E o prostie.

— Ce e prostie?

— Asta e... ei, bine. Voiam să mergem în Valahia.² Vedeți, și dumneavoastră credeți că-i o prostie.

— Nu cred că-i o prostie, doar că n-am înțeles. Unde?

¹ „Locul faptei“ – serial polițist german.

² „A merge în Valahia“ – a merge într-o regiune foarte îndepărtată, nicăieri, echivalentul românesc al expresiei „a pleca în Honolulu“.

— În Valahia.

— Unde vine asta?

Se uită la mine cu interes și simt cum roșesc. Nu mai intrăm în detalii. La final ne dăm mâna ca adulții, și eu sunt într-un fel bucuros că n-a trebuit să abuzez de obligația lui de a păstra confidențialitatea.